

יריעת פתיחה

כ"ב / אדר א' / 1979

עגועים לירושלים

אנחנו נמצאות בעיצומם של ימי בין-המצרים בהם יש סייעתא דישמיא מוגברת להתקרב ולהשיג את השם יתברך, שנאמר: "כל רודפיה השיגה בין המצרים". אנו רוצות להתחבר למהות של ימים אלו. תוך כדי עומס החיים וההתחייבויות היום-יומיות אנו תופסות את עצמנו לזמן התבוננות. אפשר להתבונן על כל הצער והגלות, על גודל שברנו ועל שורש צרותינו, ואפשר גם להתבונן למה אנו ראויות באמת ולמה להתגעגע ולכסוף.

"עשרה קבין של יופי ירדו לעולם נטלה ירושלים ואחד כל העולם כולו", מהו סוד יופיה של ירושלים, אותו אנו חסרים ועליו אנו מתאבלים כל כך? חז"ל מספרים שכשביית המקדש היה קיים, היו עולים מיליוני בני ישראל לרגל ופוגשים באחייהם מכל קצווי תבל, "ולא אמר אדם צר לי המקום...". לא רק בשלושת הרגלים, כי אם בכל יום ויום היו חווים אנשי ירושלים את כל הניסים שנעשו בבית המקדש ואת כל היופי וההדר ובפרט בעבודת הקורבנות שהייתה אש יורדת מן השמיים אל המזבח והיה זה גילוי שכינה נורא מאוד. כל יהודי היה חש באופן ברור ביותר במציאות של ה' יתברך ובהשגחתו הנסית בביטול חוקי הטבע ובקדושה המיוחדת הנדירה אותה היה משרה על עמו. לכל אלו אנו מתגעגעים. לגדולתו האמתית של עם ישראל שיקום מההריסות ויצדיק בקיומו אלפי שנות סבל וגלות עת נחזור ונהיה ראויים לכתרנו המקורי והקדוש.

בעלון "חברות מקשיבות" חודש מנחם-אב, נתאחד כולנו, בדרכו של רבנו הקדוש, נמשיך לצעוד יד ביד עם התם הקדוש שאמר: "אצל השם יתברך הכל אפשר", נמשיך לייחל ולהתפלל, להאמין מכל הלב בכל הטוב והיקר שמגיע לעם ישראל. להתחזק בעצת העצות: "התבודדות" בטור חדש ומיוחד, ולקבל כוח אמיתי לנשמה. והלוואי ונזכה לראות עוד השנה בישועה שכולנו מחכות לה. בביאת משיח צדקנו ובבניין בית המקדש במהרה בימינו אמן סלה. "השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם". מאחלות לכן קריאה נעימה ומחזקת, נ. דגן וצוות חברות מקשיבות.

לא אעזוב אותך לעולם ק. פלופר

איזו כבודת! איזו עייפות! איזה חום! רק התחיל היום ואני מוצאת את עצמי נוחתת על הספה בחוסר חשק קיומי. בראשי מתרוצצות מחשבות של קטנות, תירוצים לחוסר שמחה וחיות ובכלל... הימים האלה! (הנה עוד תירוצן) ימי האבלות, ימי החופש, "הימים הנוראים", המתסכלים, ימי כיסופים לשגרה. שגרה! מי בכלל רוצה אותה? בזמן האחרון כל מה שקורה סביב, בחוץ וגם בפנים כל כך מעיק... כך אני מסתבכת לי במערבולת של הבלייל המריר הזה, עוד רגע ואבלע לגמרי, הצילו!

בשבריר של רגע אני מצליחה לצעוק. אני נזכרת שיש כאן מלחמה וכל תנועה חשובה אפילו כחוט השערה. אני מנסה למשוך מפקעת מוחי העייף כמה חוטים שמבצבצים: "אין שום ייאוש בעולם כלל", "כל ההתרחקות הוא כולו התקרבות" וגם: "אם אתה מאמין שיכולים לקלקל תאמין שיכולים לתקן". למלמל את המילים הקדושות. אני יודעת שזה נחשב משהו, אבל איכשהו אני נופלת יותר - מאטימות ליבי. מכך שהדיבורים האלו כל כך מתים אצלי. 'די! אבא, די!' פורצת מתוכי צעקה, 'די עם הגלות הזאת, עם הריחוק הזה. אני יושבת פה ומרגישה כל כך לבד, בוכה לעצמי, ממורמרת לעצמי. עד מתי אבא? עד מתי?'

זהו! אני מתנערת. זוהי הגלות בעצמה. כל הבדידות, הריחוק והאטימות ואפילו לדברי הצדיק... ההכרה הזאת מהממת אותי, אני מרגישה שתפסתי עקרב ענק, הפכתי את הקערה על פיה ותפסתי אותו, לפחות לעכשיו... היצר הרע הוא שמבודד, מרחיק ומחליש אותי מלחפש אחריו, השם! מלצעוק, מלזעוק, מלבקש, מלבכות אליך ומלהתנחם. "איכה ישה בדד" אני לא רוצה לשבת בדד, אני רוצה לשבת איתך. "בשבתך בביתך" להיות איתך. אבל איפה אתה השם? איכה? איה? השאלה הזו מרגיעה אותי, חזרתי לחפש. זוהי נקודת האמת שלי. עכשיו אתה קל מסתתר ואני מחפשת וקוראת לך, מתוך החיפוש מתעוררת הבנה עמוקה שאתה נמצא. מלך חי וקיים שלא עזב ולא יעזוב אותי לעולם. "כי לא ייטוש ה' את עמו ונחלתו לא יעזוב". ההבנה הזאת מעוררת בי געגוע, ציפייה לחיבור, מחזירה לי את האמונה, מנחמת.

אור האמונה הוא אור הייחוד שמתגלה בבית המקדש. ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתא. וכל סדר הקינות של תשעה באב ומגילת איכה בנוי על הקינה והזעקה - אייכה?! זעקה מעומק הלב מתוך אמונה וודאית שבוודאי יש כאן אור השם, הוא רק נעלם מאתנו ובזכות האמונה והזעקה הוא עוד יתגלה. בזמן בית המקדש הייתה התקרבות באופן של התגלות השכינה עין בעין. ראו כוהנים בעבודתם וללווים בדוכנם, היה ניכר נחת הרוח שעולה למעלה מעבודת ישראל, אך יש זמנים של העלמת כבוד השכינה. בזמנים אלו השם רוצה סדר תיקון אחר והוא שנתעורר לחפשו ולבקשו, להבין שהוא לא נעלם כי בוודאי נמצא, אלא שהוא צפון ונסתר.

גם אם אני מרגישה שהשם לא איתי וכאילו ח"ו עזב אותי דברי הצדיק לא נכנסים בליבי ואין לי חיות ושמחה משום דבר שבקדושה - אף על פי כן ככל שאחזק את עצמי להאמין שהשם אוהב אותי ולא יעזוב אותי לעולם, כך אתעורר לחפש ולשאול ולזעוק להשם מעומק ליבי: "איה מקום כבודו!" ואחרי השאלה "איפה אתה השם?" אפשר גם לדבר דיבורי אמונה בבחינת: "האמנתי כי אדבר" ולחזק את

מעשה מחכם ותם- חלק ח'

והתם היה רץ וכא בכל
פעם אל החכם בשמחה,

ומצאו, שהוא מצר ומלא יסורים ושאלו: הלא חכם ועשיר כמותך,
על מה יש לך יסורים תמיד? הלא אני מלא שמחה תמיד. והיה בעיני
החכם לשחוק, ונדמה בעיניו למשגע, ואמר לו התם: הלא סתם
בני-אדם, שמתלוצצים ממני, הם שוטים, כי אם המה חכמים ממני,
הלא אדרבה, הם שוטים כנ"ל, מפל שפז חכם כמותך, ומה תהיה אם
אתה חכם ממני? ענה התם ואמר להחכם: מי יתן, שתבוא אתה על
מדרגה שלי! השיב החכם ואמר: זה אפשר להיות, שאני אבוא על
שלה, שינטל ממני השכל, חס ושלום, או אהיה חולה, חס ושלום,
ואהיה נעשה משגע, כי הלא מה אתה?- איש משגע! אבל שאתה
תבוא על שלי, זה אי אפשר בשום אופן, שתהיה אתה חכם כמוני.
השיב התם: אצל השם יתברך הכל אפשר, ויכול להיות כהרף עין,
שאני אבוא על שלהך ושחק החכם ממנו מאד.

התם הקדוש ממשיך בדרכו, שמח בחייו, בלי להתרשם מדברי האחרים, גם אם מתלוצצים ממנו. והנה, החכם מגיע לעיירה! התם אץ לקראת חבר ילדותו בשמחה. החכם, שמתגאה על כל העולם, ובפרט על איש מהסוג של התם שנדמה למשוגע, בז לו, ורוצה להתעלם מקיומו. אך מחמת אהבת נעורים שהייתה ביניהם נוצר קשר. והנה, החכם כה מתיישר! האכסניה- אינה כרצונו. כשהוא יוצר איזו טבעת לשר- והאילן שחקק שם לא יצא בדיוק מושלם, אפילו שאף אחד לא מרגיש, אדרבא, כולם מחמיאים לו, הוא כמעט משתגע... כשמרפא אדם אך הוא מת, למרות התרופה הנפלאה שנתן לו, והמשפחה מפנה אליו אצבע מאשימה - הוא מתמלא ייסורים נוראים. אף כשמתרפא החולה ואומרים המשפחה: מקרה הוא! לא מוצא מנוח לנפשו מרוב צער.

כשמנסה לתפור מלבוש- הוא מרגיש בו כמו ליצן, ולא מוצא טיפה של נחת בחייו למרות עושרו וכשרונותיו הרבים... התם מנסה לנחמו:

(זה לשונו הקדוש של רבינו, כדאי להגיד
בהפ):

המשך מעמ' 1 (שמחה והתחזקות)-

עצמי בדיבורי אמונה. ולבסוף, אני שהשתדלתי לא להתיימשך ולבקש ולהשתוקק, אזכה בעזרת השם לשמוע את הקריאה: "נחמו נחמו עמי". קריאת הנחמה שמגיעה לאחר 21 ימי האבלות ונמשכת במשך שבע שבתות של נחמה. לשמוע: "חזקי בתי, יחידתי, אהובתי, כי לא השלכתי אותך, אני צריך אותך, אני אוהב אותך, לא עזבתי אותך ולא אעזוב אותך לעולם, אני השם". (מקורות: משיב נפשי, "שאל בני" לבין המצרים)

תרגול מעשי:

- שבי כמה דקות מול השם יתברך.
- הפכי את כל מה שחסר/מציק/ כואב לך לשאלת "איה". לדוגמא: איה שמחתי? איה סבלנותי? איפה אתה השם בתוך המצב הזה והזה? איפה השכינה?
- חזקי את עצמך במשפטי אמונה. אמרי אותם בקול. לדוגמא: "למרות שאני לא מרגישה אותך אני מאמינה בך, השם, שבוודאי אתה נמצא איתי, בוודאי יש לך עצה גם בשבילי. אני מאמינה שאתה משיג עלי בהשגחה פרטית גם במצב הזה והזה וכו'..."

בנתיב ההתבודדות

ח. כפ"ו

התבודדות - הדרך לקבל כוח!

יש לך אולי מספר של מישהי שיש לה ויטמינים שנותנים כוח? ואולי מישהי שעושה מסאז' ויודעת על איזה שריר ללחוץ כדי לשחרר כאבים ומתחים? ובעצם אולי יש לך מספר של כזו שתוכל לתמוך בך, מישהי שאוכל להשיח ליבי בפניה? בעצם נדמה לי שאני בכלל צריכה לקחת כדורים...

הבה ננסה את השיטה של רבינו. את הויטמינים, הכדורים והמסאז'ים של רבינו! רבינו הקדוש נתן לנו את עצת ההתבודדות. לדבר עם ה' על כל מה שעובר עלינו כמו שמדברים עם חבר טוב אמיתי. אישה שמתמשת עם עצת ההתבודדות- מקבלת כוח אחר לגמרי.

כשמדברים מהתבודדות צריך לדעת איך לעשות את זה. רבינו אומר שהדיבור להשם הוא כמו חרב עם שתי פיות שצריך מאוד לדייק איתה, לא לסטות מדיי לימין או לשמאל. התבודדות צריכה להתחלק לשתיים: הודיה לה' ובקשה מה'. אם רק מבקשים עלולים ליפול לתסכול: "אני רק מבקשת ומבקשת, אין לי שום ישועות!" ולשכוח חלילה מחסדי ה' המקיפים אותנו. לעומת זאת, אי אפשר רק להודות צריך גם לבקש. רבינו מלמד שצריך קודם להודות ואחר כך לבקש. תתחילי להודות לא תצליחי לגמור. כשמתחילים להודות לה' מרגישים שעפים ישר לגן עדן. פתאום הכל טוב! הכל מצוין! הכל נפלא! נסי את זה, הסתכלי מהחלון ותגידי: "ריבונו של עולם, אני מודה לך על החיים שלי". הראות כבר מתמלאות באוויר באופן אחר. תגידי: "תודה השם על בעלי, על הילדים שלי". תבקשי: "השם הילדים כבר צריכים לחזור הביתה, תעזור שיחזרו במצב רוח טוב, שאני אהיה במצב רוח טוב..." הבעל צריך להגיע, בקשי: "השם תעזור לי להתארגן יפה לקראת בעלי, אני רוצה להרגיש כמו בשנה הראשונה, כמו בפגישה הראשונה, עם חיות וחשק ולא סתם יום רודף יום ולילה רודף לילה". כשיש חיות ומרץ אני לא צריכה לחכות עד שאהיה חייבת לחתול את התינוק. הופ! הלכתי, החלפתי, עברנו הלאה! מה העצה של רבינו? לכו לצד ותגידי: "השם תעזור לי אני רוצה לחיות, אני רוצה להרגיש אותך בחיים, אני רוצה להודות לך על כל דבר, תן לי כוח!". רבינו שיבח מאוד את הנשים על התמימות שלהן. הכוח לדבר עם ה' מילה ועוד מילה.

אם ניקח את העצה של רבינו נקבל חשק לחיים ולא נתמוטט. נבין, ברגע שיש חיות- כבר לא צריכים כלום, כבר יש כוח! את רואה אמא נסחבת עם שיירה של ילדים וחושבת: 'אוי, איך יש לה כוח לזה?', לא הילדים הם אלו שמתישים. יכולה להיות אמא שיושבת לבדה בבית עם בן ובת, בובה וכלב והיא קורסת. כוח מגיע מהמוח! ואיך מקבלים מוח? התבודדות! כשמכניסים את ה' בחיים מקבלים כוח. לא משנה תנאי החיים, לא משנה על איזה סוג מיטה ישנים, הכל תלוי במוח! צריך רק לסדר את המוח. שהמוח יגיד: יש לי כוח. הייתה אישה מבוגרת שעברה את השואה, היא הייתה אישה גיבורה בשנות התשעים לחייה. בקושי יכלה לזוז אבל הייתה אומרת: "יש לי כל כך הרבה כוח", ונעמדת לבד בלי להטריח לקבל עזרה. כשיש אמונה, כשיודעים שהכל ה' עושה מקבלים כוח. שנזכה להתחזק בעצות של רבינו וכך נזכה לחיים מאושרים.

(מקורות: ערוך מתוך שיעור שניתן בקו החיזוק לבית היהודי מאת הרה"ג יואל ראטה שליט"א. 0797040069)

מה את עושה כש'עובר עליך'?

בחלק המעשייה שלנו החכם והתם נפגשים, עושים 'סיכום ממצאים' ושואלים: "תכלס, תכלית הדרך שלך הביאה אותך לשמחה? איך עובר עליך היום יום בתוקף הניסיונות?" או במילים אחרות: "מה אתה עושה כשעובר עליך מה שעובר?".

לחכם אין תשובה. הוא מלא ייסורים ודאגות ואין לו במה להחיות את עצמו. ואילו לתם יש ויש: אני מחובר להשם בכל מצב! אני בשמחה בהנהגת השם עלי גם אם

עובר מה שעובר! אני הולך עם העצות הקדושות ל הצדיקים! וגם אם נראה לעולם שאני לא יוצלח ואפילו מסכן ומשוגע, אני ממשיך בשלי. כי גם אם לעת עתה אני בשפל המדרגה, בכוח עבודת השם בשמחה אגיע בוודאי וללא ספק לישועות גדולות הן ברוחניות והן בגשמיות.

ואכן, רבנו מספר לנו איך בתוכנו ישנה מתיקות נפלאה שכוספת להשם יתברך ללא הפסק, אבל גם מודיע לנו שבתוכנו יש כוח מושך שמנסה לבלבל ולהסיט אותנו מלחפש ולבקש את השם יתברך. אותו כוח, שהוא בעצם היצר הרע, רוצה למשוך את ימינו וחיינו בבזבז זמן וכוחות במקומות הנראים משכנעים שאצלם נמצאים הרוע, השלווה והשמחה. וזאת כל המלחמה של האדם בזה העולם לדעת לבחור נכון. רבנו אומר לנו: הכנסתי בכך כזאת אמונה שהעולם כבר לא יוכל להטעות אתכם.

אנו מנסות להתחזק וללכת בעצותיו של הצדיק. אך כפי דברי המעשייה "בתוך כך נעשה רעש" ה'חכם' בא לעיר... בתוך שאנו מתחזקות באמונה ומחזקות עצמינו בדעת הצדיק וליך בדרכי התם הקדוש ממשיכים להופיע ניסיונות מהשמיים והכל לטובתנו כי אם נשכיל להקשיב לצדיק בתמימות ופשיטות נוכל לגלוש מעליהם ללא נזק כלל ואפילו נצא עם שלל גדול. אך היצר מנסה להעלים את התכלית. כשמגיע ניסיון היצר מתגרה בנו כדי לגרום לנו להישאר תקועים במדרגה שאנו נמצאים ולא להתקדם ומנסה לגרום לנו הרגשה של מסכנות. עלינו לשנן לעצמינו את מה שרבינו אומר לנו: כשמגיע ניסיון זה מחמאה בשבילנו כי רומזים לנו משמים שמרוצים מאתנו ונותנים לנו את הזכות לעלות מדרגה. הניסיון הוא מוכרח בשביל ההתקדמות שלנו. כמו שלפני הפרי יש קליפה כך יש קליפה לפני המדרגה הבאה שעלינו לעלות בה. הקליפה מורכבת מבלבולים, דמיונות, פחדים, דאגות, תאוות ומידות רעות שמתגברות. ועלינו להתעשת ובמקום להתבלבל מזה פשוט לקיים את עצת הצדיק (כמו למצוא בעצמינו נקודות טובות או לתת צדקה לעני הגון ועוד) ובכך לא ניפול מהניסיון אלא אדרבא- נתנוסס ממנו, נשבור את הקליפה ונעלה למדרגה הבאה. וזה מה שהתם עשה. הוא לא התבלבל מה'דרגות' של החכם, אלא עשה את שלו בשמחה.

יש מושג שאומר: ההגנה הכי טובה היא התקפה. כשעובר עלינו ניסיון במקום להתבלבל בואו נבלבל את היצר הרע. איך מבלבלים אותו? על ידי שנשמח בניסיון שהגיע אלינו, נודה ונהלל בלי שום הבנה ושכל, היצר ישתגע מאתנו, לא יוכל לסבול את שמחתנו ויסתלק. הוא כמעט לא יזהה אותנו כי יגיד לעצמו: 'זה לא מתאים לה לשמוח ולהיות רגועה כשהיא במיצר כזה, כמו שאני מכיר אותה היא אמורה להיות לחוצה ודאוגה וזה ממש 'משגע' אותי שהיא שמחה ועוד מודה להשם על הבעיות, אני חייב ללכת מפה', ובכך יסתלק וילך, ואני אנצל ממרה שחורה ועצבות ואעורר עליי התפעלות רבה מהשמיים. וזה מה שנקרא: "להפוך את היגון והאנחה לשמחה". הלוואי ונצליח לקיים עצה זאת בשלמות, אכ"ר.

מעוניינת להצטרף לקו השמחה ואמונה של גב' סיגל בנין? התקשרי: 050-

4148264 ותתחילי לחייך :)

טיט ולבנים

על מעשים ורצונות
שבונים עולמות

בואי הרוח

שבת אחר הצהריים. אני יושבת אצל רבי נחום איש גם זו ומנסה לנשום. האוויר שכח שהוא אמור להיות צפתי, ועומד במר, דחוס ומחניק. בחלל הציון מספר מתפללות, ילדיהם מנצלים את החלונות של רבי נחום למשחק אטרקטיבי מסיח דעת, נכנסים ויוצאים בקריאות גיל, לא שועים לדברי המוסר של אמהותיהם. חתיכות אבטיח פזרות על רצפה, וכוסות חד פעמיות מושלכות בצורה לא חוקית למרגלות העגלות. רעש בחש בכל מקום. איך אפשר להתפלל כך?

אני חוככת בדעתי מה לעשות. ואיך בכל זאת למצוא את התפילה שלי. ופתע נתקלות עיניי בספר צבעוני הנראה מבטיח, עומד לו הכן במדף הספרים. מה הוא הספר הזה? לוקחת, מעלעת, מתחלחלת. ספר צעקן כזה עדיין לא קראתי. גיהינום. תיאורים. מוות קליני. דרשות ושמות של רבנים. גימטריות ופרפראות... תשובות וגילויים שמימיים שמתרכזים כולם סביב עניין הצניעות. הכל מבעבע הישר לפרצופה של הקוראת המסכנה, שתדע לה: את לא שווה כלום אם את הולכת עם... ואם את מתלבשת בצורה... והתפילה שלך לא שווה... והתפילות של בעלך לא מקובלות, והתורה... והמצוות... אהה!!!

הרבה פעמים אני רואה נשים שהולכות לא צנוע בלשון המעטה, או נורא ואיום בלי לשון המעטה. באותה נשימה הן מתפללות כל כך יפה, שזה ממש עצוב או משמח. כי ממה נפשך, מי שמחברת ככה לתפילה - אז החיצוניות שלה פשוט מנותקת ממה שהיא באמת, וזה רק עניין של זמן עד שכל הפאזל יסתדר, נכון? מצד שני, אוי אבא, זה עצוב נורא שבת שלך, שכל כך אוהבת אותך הולכת הפוך ממה שהתכוונת. וזה גם מסוכן. לה ולכל עם ישראל... ובכל זאת, החומר הזה מחלחל. גמרתם אותנו, גמרתם! אני סוגרת את הספר בטריקה. למה מוציאים כאלו דברים בדור החלוש שלנו? מה הם חושבים לעצמם!

להיות צנועה זאת מלחמה. ובשביל להיות חיילת טובה בצבא השם צריך כוח. לעתים החיילת הזאת, מרגישה כל כך שונה בבגדי צניעותה... זה ניסיון עצום עבורה! הרחוב, במחילה, לא עומד בגדרים הבסיסיים של הצניעות... משהו השתבש. יש איזה סוד שאף אחד לא צועק. ואם צועקים אותו הוא נהיה נסתר יותר. סוד השם ליראיו.

אז אני הקטנה, בסוף הגלות. עומדת כאן אצל רבי נחום איש גם זו, שעבר לעולם שכולו טוב לפני יותר מ-2000 שנה, ובאמת רוצה להיות צנועה. שואלת: מה ייתן לי כוח? ומה ייתן כוח לנשים אחרות שצריכות התחזקות יותר ממני?

ופתאום החום הזה שוב מכה בי. פו! אין רוח!

ואני מבינה. זאת בדיוק הבעיה. וזאת גם התרופה.

חסרה לנו רוח.

רוח טהרה.

שתבוא ותנשוב.

תעיף חנויות, תעקור קניונים.

תטהר, תנקה, תקדש, תחדש אותנו בבגדים יפים וצנועים מלאי חן.

תכניס את הרצון פנימה, ותיתן בנו דעת החוצה- שפוי לפי הגדרים. בואי רוח צפונית. זאת שנשבה בכינורו של דוד, תנשבי גם בלבנו, ונתחיל שוב לנגן את הניגון הנכון.

חינוך בחיוך

כ"ג. ס' ע"א

לחיות את הרגע הזה ממש

בחלק המעשייה שלנו אנו רואות את הניגוד הבולט בין החכם לתם: התם מלא שמחה ואמונה ואילו החכם כולו ייסורים ויגונות. כל מה שקורה עמו - נראה לו כישלון רבתי. אם מצליח לו משהו - וה'עולם' לא יודעים להעריך את הצלחתו כפי דעתו, זאת סיבה עבורו לייסורים אין קץ. גם כשמהללים את מלאכת כפיו, הוא אינו מרוצה. כי הנה! הוא עצמו רואה שיש פגם במלאכתו! (שאישי חוץ ממנו לא מבחין בו...) ואיך לחכם שכמותו קרתה תקלה כזו! בקטע שלנו התם ניגש אל החכם ואומר לו משפט לא הגיוני מבחינתו: "אצל השם יתברך הכל אפשר. ברגע אחד אני יכול להיות במקום שאתה נמצא בו. אם השם ירצה אני יכול להיות חכם כמוך ולהצליח בכל העסקים שלך, אך שתגיע אתה למדרגה שלי, לתמימות השלמה שלי, זה באמת קשה".

הנקודה הזאת היא נקודה שורשית וחשובה. אני רוצה להתייחס לכל האימהות התמימות שלא יודעות להפעיל את כל המכשור המודרני, הפלאפונים החכמים, המחשבים והמכונות המתקדמות, וממשיכות בשיטה המיושנת. יש כאלו שמתנהלות אף ללא כרטיס אשראי. על האימהות התמימות האלו העולם מסתכל בלעג ומתמיהה: "מה גברת? את לא יודעת באיזו שנה את חיה? העולם התקדם! תשובות קורונה מקבלים ישירות לפלאפון החכם!". ואכן נראה שהחיים היום "דורשים" קצב מסחרר, כל אחד צריך לדעת המון, להספיק הכל. בהקשת מקש את מגיעה לכל העולם, חוסכת זמן, ומבצעת כמה פעולות בו זמנית. איך אפשר להתעלם מהמרוץ ולהתנהל כמו פעם?

נשאל את עצמינו את השאלה: איך אותם האנשים "המתקדמים" מרגישים בחיים המתזוזים האלו? איך זה באמת להיות שם בתוך? התשובה: בדיוק כמו החכם. החיים האלו לא מספקים לאנשים רוגע והצלחה כמו שהם מנסים לשווק. הטכנולוגיה אומנם מאפשרת לבצע פעולות רבות, אך לא מבטיחה הנאה וסיפוק מכל אותן הפעולות. האפשרות להיות ברגע אחד בכמה מקומות לא מתאימה לנפש האדם. לאדם מתאים להיות פה, עכשיו, הרגע. כל כך בריא לעשות דבר יחיד, ולא כמה פעולות יחד. ואת האמא התמימה שמתנהלת עם פלאפון כשר קטן, ובקושי יודעת איך משתמשים במייל, את חיה את הרגע. את נמצאת בתוך הפעולות שאת עושה. את חיה חיים טובים! אם יבוא יום ותצטרכי לדעת להשתמש בטכנולוגיה לצורך אמיתי, את תלמדי הכל ברגע אחד. הערבי הכי טיפוש יודע להשתמש בטכנולוגיה, וגם באפריקה הפרימיטיבית מחזיקים את המכשירים הללו בהצלחה. לא צריך בגרות ולא תואר בשביל להסתדר עם כל המהירויות הטכנולוגיות.

אך כשמי שכבר מצוי בתוך החיים הטכנולוגיים יחזור לחיות כמו פעם... זה כבר קשה. לא בטוח שיוכל לחזור לשקט ולרוגע שהיו לו בחיים ללא האינטרנט. אומנם גם אישה שנחשפה לצורת החיים הזאת יכולה לקום ולהחליט שהיא רוצה חיים פשוטים שוב. אבל היא בטוחה שהעולם יחשיב אותה למשוגעת. וכמו שחשב החכם על התם שהוא איש משוגע. אך ככל שנשנן את הכלל: אני לא הולכת עם העולם כי העולם הוא המשוגע. החכם הוא המשוגע. ודרכי התמימות- הן הדרכים האמיתיות

ששווה לאמץ ולשאוף כדרך חיים. כך נצליח לכוון את עצמנו לאמת.

הלואי ונשאר ברוגע ובתמימות ולא נסחף לפגעי הזמן. למהירות השתלטנית ולחוסר רוגע שמביא לנו המכשור המודרני. וגם כשנצטרך להשתמש בו לתועלת, נחזור מהרה לנקודת הבסיס של הפשיטות והתמימות, הכאן והעכשיו. אמן כן יהי רצון.

חכמית ותמימה

ה. ג. ד. ה. ו. ז. ח. ט. י.

לכל

ה כא ב

ה ז ה
ולא נאמין איך בדור חכם כמונו יש מקומות שאנחנו מרימים ידיים ואין לנו מה לעשות.

עכשיו אני רוצה לשמוע מכן דוגמאות ל"אין מצב", בבקשה!"

- אין מצב שאני אצליח לרדת במשקל! ניסיתי ה-כ-ל ושום דבר לא עזר.

- אין מצב שדיסלקט יהיה פרופסור!

- אין מצב שחמותי תרים טלפון ותזמין אותנו לשבת! זה לא קרה כבר 20 שנה.

- אין מצב שבעלי יגיע לאיזשהו מקום בזמן! שעתיים איחור זה קלאסה אצלו.

- אין מצב שאחת כמוני תהיה ברסלבת.

- אין מצב שאני לא אכעס כשהופכים לי את הבית רגע אחרי הספונגה.

"יפה מאוד! אני רואה שהבנתן מצוין את הרעיון. תודה לחכמה, לפיליסי (נקראה פילוסופית בקידוש), לגאונותי, למושלמת ולמיסיס שולטת על הדוגמאות. ומה איתך, תמימה? כל השיעור נדנדת באצבע בכל הכוח ועד שאני מבקשת שיתוף פעולה את משתתקת? אין לך שום רעיון? שום נקודה בחיים שלך שאת יודעת ששם אין מצב לשינוי?"

"האמת היא שלא..."

"מה לא? החיים שלך לא מושלמים יותר משל כולנו!"

"אני לא מודדת מושלמות. אבל אין מציאות כזו שאין מצב".

"כלומר?"

"כלומר: אצל ה' יתברך הכל אפשר!!!!!!!"

"תמימה, תהיי רצינית, מה זה הכל? אנחנו מדברים כאן על מקרי קצה. דברים שכולם מבינים שהם כבר לא ישתנו!"

"אתם טועים, חכמולוגים שכמותכם. תסלחי לי שאני מתערבת, אבל כל מה שדיברת זה פשוט (ותמים) שטויות והבלים! צר לי לאכזב אתכן, אבל אין כזה מושג "אין מצב", אצלנו אומרים "אין מצב שאין מצב, למה? כי אצל ה' יתברך ה-כ-ל אפשר!"

והפעם ניכנס בשקט אל חדר ההרצאות של חכמית ונאזין לקורס שהיא מעבירה: "תואר שלישי בשליטה על החיים". ולמה בשקט? כי הקורס מיועד לנשים בדרגת חכמולוגיות + בלבד.

אתן שואלות מה תמימה עושה שם בשולחן הצדדי? ובכן, תמימה מגיעה בתור חברה של חכמית המרצה הדגולה. והיא באמת לא מתאימה לא לרוח ולא לסגנון. בכלל, כל הקשר הזה בין חכמית ותמימה מוזר על גבול הצורם... אומרים שהן פשוט היו שכנות מגיל 3... כוח של גירסא דינקותא... עד היום יש לתמימה זכות כניסה למקומות אפופי חכמה שכאלה...

רשות הדיבור לחכמית:

"טוב, אז בשיעור הקודם דיברנו על איך אנחנו יכולות לשלוט על החיים, ועל כל מה שקורה מסביב, בצורה נכונה וחכמה. דיברנו על למה השליטה כ"כ חיונית ומועילה, ועל כמה שאסור לנו להרפות את האחיזה אפילו לשבריר של רגע. אני מאוד מקווה שאתן מיישמות את הכל. העולם זקוק לחכמים שיובילו וישלטו. בשביל זה אנחנו כאן. והיום אני רוצה להמשיך בכיוון קצת שונה:

הנושא היום הוא: "אין מצב". והכוונה היא לכל אותם מקומות בחיים, מצבים, עובדות, נתונים, שאנחנו מזהים אותם כדברים שאין מצב בעולם שישתנו אי פעם. לדוגמא: שטיפש ייפך לחכם. זה הרי לא יקרה. אני מצטערת לומר לכן מראש שאל נא תפתחנה תקוות. אין לי עצת פלא או נוסחת קסם לפתירת הבעיות הללו. ההיפך הוא הנכון. בעולם המדע ממנו אני כידוע מגיעה (ואליו אני כנראה גם הולכת...) לא די בזאת שאין פתרון למצבי ה"אין מצב", אלא אדרבה, הם מובילים אותנו בבטחה לצער, עצב, ייאוש, דיכאון, ל... תמימה! אני רואה שאת מצביעה מתחילת השיעור אבל אני לא יכולה להפסיק באמצע, בסוף השיעור אתן זמן לשאלות והערות. אז איפה אחזנו? ובכן, מקרי ה"אין מצב" גורמים לנו לרגשות שליליים ביותר וזה מתסכל מאוד ואין לנו שום ברירה רק לחיות איתם בכאב ובתסכול. מה לעשות? לא כל העולם מושלם וחכם כמונו. בהמשך נתייחס לתוצאות של התופעה, לנזקים הנפשיים שנגרמים ממנה. נתן לגיטימציה

תפילה לגאולה פרטית וכללית

רבונו של עולם, אב הרחמן. אמת, אתה לבד יודע מריחות נפשי בפנימיות וכיצד מתארכת עלי הגלות הנוראה הזו. ואתה יודע עד כמה כל חיותי תלויה בהתקרבות לצדיקים אמתיים וכיצד ועד כמה נחשך ממני אורם ודעתם הקדושה. רבונו של עולם, אנא, מלא רחמים, יעוררו רחמך על בניך יהמו מעיד עלינו, חוס וחמל על שארית פלטת עמך בית ישראל המתגוללים בשוקים וברחובות, הנשפכים בראש כל חוצות, אשר עליהם קונן ירמיה הנביא קינות הרבה על כל נפש ונפש.

אב הרחמן, מלך רם ונשא, למד אותנו להאמין לצדיקים שכל נפש ונפש היא יקרה מאד מאד. רחם עלינו אבינו שנוקה להאמין באמת שבשעת החרבן והנפילה אנו מקבלים חיות בהעלם גדול ודיקא מבחינה עליונה מאד. אבי, מלכי ואלקי, אנא, למד אותי להאמין בזה בכלליות ובפרטיות, למד אותי כיצד לחפש אחרך, אבא אהוב, עזר לי להאמין שאני יקרה בעיניך, אנא, עזר לי להאמין שאתה משגיח עלי בהשגחה פרטית ושאתה עושה הכל למעני ולטובתי. אנא, עזר לי להאמין שלא עזבת אותי ושללא תעזב אותי לעולם. בבקשה, למד אותי כיצד לטען זאת לפניך, כי הלא באמת אתה יתברך צפון ונסתר. רבונו של עולם, "עיניך הלא לאמונה", הושיעני ותן בלבי להאמין שאתה נמצא אתי עמי ואצלי תמיד וגם עכשו. עזר לי להאמין שכל מצב ובכל מציאות יש עצה ודעת גם בשבילי. אנא, תן בי את הפח ואת התקנה לחפש אחרך. אנא, זכה אותי להתאבל ולקונן על חרבן בית המקדש ועל העלמת אור ודעת הצדיקים מעמנו. בבקשה, מהר והחש לגאלנו ובהנה בית קדשנו ותפארתנו. זכנו לאמונה תמימה, אמונה שלמה שאצריך יתברך הפל אפשר ויכול להיות כהרף עין. אבא אהוב, הודיעני נא איזה מקום כבודך, אנא, אל תוסיף להסתיר פניך ממני ומעמך בית ישראל. "למה לנצח תשפחנו תעזבנו לארץ ימים", "השיבנו השם אליך ונשובה חדש ימינו כקדם"

(התפילה מבוססת על ליקוטי תפילות ועל תפילות מהספר 'שובי נפשי' על 'משיבת נפש')

מאז נפתח מסך הברזל מעל שמי אוקראינה אני זוכה להדריך נשים בנסיעות לאומן ושאר קברי צדיקים. כל נסיעה ומתנתיה. כל נסיעה וסיפוריה. כבר 53 נסיעות מאחוריי. וכל אחת מהן יקרה ואפוויה בליבי ממש. נסיעה אחת זכורה לי ביותר. הייתה זאת נסיעה של ט"ו באב לפני כחמש עשרה שנה. נסענו עם אוטובוס המונה שישים מקומות בקבוצה מגוונת המכילה נשים חרדיות ודתיות, מבוגרות וצעירות מכל העדות והמגזרים. הגענו לשבות הישר באומן, בהיכל הגוונים המשתנים של רבינו, שקיבל את כולנו בזרועות פתוחות. הייתה זאת שבת מאחדת ומרוממת. נשמות שביום יום, לא היו 'סופרות' אחת את השנייה, לא בגלל כוונות רעות, רק בגלל פערים אלו ואחרים, מתקרבות ומגלות שבפנים כולנו דומים ופתע אהבת ישראל כזאת גדולה מוצאת את מקומה בלבבות... ביום ראשון שאחרי יצאנו לדרך עמוסת קברי צדיקים בסיומן התקבצנו למז'בוז ללינה אצל אור שבעת הימים, הבעל שם טוב הקדוש.

לאחר יום שלם של הדרכה והרצאות, דרבון נשים לתפילה וארגון טכני תובעני, הרגשתי מותשת.

התיישבנו כולנו באולם חדר האוכל לארוחת ערב

אשר לאחריה היינו "אמר שיהיה כמה מעשיות מאנשי

שם כל אחד ואחד יספרו הרבה מעשיות"

אמורות להיכנס

לחדרים ולצבור

כוח ליום המחרת.

למרות העייפות, לא

ויתרתי לעצמי. לילה

יחיד עומד לפנינו. לילה

יחיד אצל הבעל שם טוב, אסור

לפסס את ההזדמנות הזאת! הפעלתי את

הבוקסה הגדולה, אותה אני סוחבת לכל נסיעה, ובעזרת מיקרופון הנלווה אליה סיפרתי לקבוצה את אחד מסיפורי הצדיקים המרגשים על הבעל שם טוב. למרות היותי בתשישות ועייפות רבה, תוך כדי הסיפור הרגשתי התלהבות הולכת וגוברת. אמרתי להן: "בנות יקרות, אנחנו בלילה נצחי של פעם בחיים. לילה שלם במז'בוז! לילה של אהבה. סוף העולם כאן. אנחנו במקום הכי שקט שיכול להיות... אל תלכו לישון הלילה! נצלו הזדמנות של פעם בחיים. מתנה ששווה לחיות עבורה 120 שנה. לכו לציין והעתירו לישועה ולרחמים!". הייתה הרגשה חגיגית באוויר. ברכנו כולנו ברכת המזון והתפזרנו לחדרים. נכנסתי לחדר, במטרה להתארגן ולצאת להתפלל אצל הצדיק, אך העייפות, זאת שהותרתי מאחורי בעת ההרצאה, חזרה כמו בומרנג, סמיכה וכבדה. נשכבתי לרגע, ומיד נחטפתי לשינה חסרת חלומות. כשקמתי, העולם היה אפוף חושך כבד. מבט לשעון סיפר לי שהשעה היא שלוש לפנות בוקר. זינקתי ממקומי. תכף נגמר הלילה, ואני ישנה. אחרי כל הדיבורים - אני ישנה. לא עוד! רכסתי את כתורי המעיל ופסעתי במהירות דרך שביל המצבות המוביל לעבר הציפון.

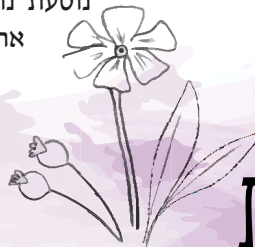
המקום היה שומם. הייתי לבדי לחלוטין. רק אני והצדיק. הרגשתי תחושה מרוממת מאוד. כמו היה האוויר עמוס, דחוס במשהו ועטוף תחושה חגיגית. לא ידעתי מה מקור ההרגשה. אך היה ברור לי שמשהו גדול ארע זה מכבר. נשאבתי לתוך התפילה עד שהפציע הבוקר, בהיר ורענן, וזרז אותי להצטרף אל עבר הקבוצה שכבר חיכתה לי מאורגנת בחדר האוכל כפי שקבענו אתמול. אכלנו בזריזות ממהרות להמשיך במסע. רק באוטובוס התגלה לי הסוד...

אכן, הקבוצה המגוונת שלנו לא נתנה תנומה לעפעפיה הלילה. ביציאה מחדר האוכל התכוונו כמוני לגשת אל עבר החדרים לכמה רגעים, אך קריאה מהדהדת והחלטית עצרה אותן: "אפילו לא לרגע!". הייתה זו

רחל, המובילה הבלתי רשמית של הקבוצה, שעצרה בהן. עגילי הזהב הארוכים שלה מנצנצים אפילו בתוך הלילה האוקראיני. "שמעתם מה אמרה המדריכה ציפורה? מה פתאום לישון! מתנה של פעם בחיים! ואנחנו נישן? בואו מהר, אם תלכו לחדר לא תצאו משם, אני אומרת לכן!" התריעה מושכת את כולן אחריה אל עבר הציפון.

רחל הייתה דמות מרכזית בקבוצה שלנו עוד מההתחלה. מנתיבות הגיעה סוחבת עם שישים שנותיה סלים כבדים המתפקעים מתכולה: קמח ושמרים, פיצוחים וממתקים. "נעשה הפרשת חלה גדולה אצל הצדיק!" הודיעה לכל המתעניינת. "נפעל ישועות לכל עם ישראל ולחיילים היושבים על משמר ארצנו!", מכריזה וכבר מתעניינת בסוג הישועות שדרושות לחברותיה החדשות למסע, לא שוכחת את השומרים שבכניסה ואת הפקידות שמסתכלות עליה במבט מתנשא. לא אכפת לה לרחל, המבטים. לב רחל לה. לב שמכיל את כל הטרמינל ויותר ממנו ולא עושה חשבון. רחל, שגם אם לא הכרתן אותה, לא תוכלו להתעלם מנוכחותה, מספרת לכולן על הבבא סאלי זכר צדיק וקדוש לברכה שהתגלה אליה הלילה. ומרגיעה, שאין מה לדאוג. היא רחל כבר תסדר את העניינים. "ישועות וברכות לכל עם ישראל!", רועמת. וכולן עונות לה "אמן" רגע לפני העלייה למטוס...

נסעתי נוספת שהגיעה איתנו היא רעות, אשה כבת ארבעים. לעומת רחל המרוקאית, הייתה רעות אשכנזייה מאופקת המכונסת בדלת אמותיה. אך הלבביות של רחל והדרבון שלה הוציאו ממנה את צרתה. רעות, הגיעה במיוחד לאוקראינה כדי להתברך ברפואה שלמה אצל הצדיקים לאחר שזה מכבר הוצא ממוחה גידול ממאיר בנייתוח סבוך. הרופאים, עדיין רואים שחורות. במקרים כמו שלה הדרך עשויה להיות ארוכה ומייגעת וזה שהוצא הגידול לא אומר שגרורות

חברות מספרות על עצמן

ממנו לא נותרו. מחכים להתפרצות חדשה, חלילה. עתה נצמדה רעות, כולה תחינה דוממת, למצבת האבן, מפרשת שיחתה לפני השם בדמעות ותחנונים. אף רחל הרגישה שליבה מנתר הוא. המדריכה ציפורה לימדה אותן על התבודדות, והנה היא תעשה התבודדות. חשבון נפש. לא חסר לה על מה. בלי להתבלבל ניגשת רחל לימינה של רעות ומתחילה להתבודד בקולי קולות, שוכחת פרט קטן: התבודדות היא שיחה בינה לבין קונה בלבד... וכך טוענת ומתמרמת רחל לפני בורא עולם אצל שליחו הנאמן הבעל שם טוב הקדוש: "הבעל שם טוב, צדיק קדוש שכמוך! בכל מקום שאני מגיעה, אני עושה כל כך הרבה רעש. בכל מקום מרגישים אותי. בכל מקום שומעים אותי. אולי הגיע הזמן שאפסיק לעשות רעש? אני כבר בת שישים, די ריבוננו של עולם, די כבר להרעיש לכולם! אני רוצה להיות שקטה! תעשה אותי שקטה!"

אחת מהקבוצה לא עמדה בוידוי הכן של רחל. הכיצד מבקשת רחל המרוקאית להיות כמו איזו אשכנזייה שקטה, מה הקשר בכלל? צחוק פרץ ממנה חסר שליטה ומתגלגל. צחוק מהסוג, שכלל שמנסים לגעור בו הוא רק גובר. הצחוק הדביק גם את יעל ואת נחמה, את לאה ואת עדנה והמשיך להתגלגל מאחת לשנייה עד שכל הציפון געה בצחוק אדיר שהרעיד את מז'בוז' כולה. "מה מצחיק?", התפתלו בצחוק כאלו מסוף המתחם שכלל לא שמעו את הוידוי, אבל, מה זה משנה? כולם צוחקים! גם רחל פסקה מהוידוי שלה, ופרצה בצחוק סוער, כמעט בוכה מרוב צחוק. רעות, המכונסת כולה למצבת האבן בתחינה אילמת, החלה להרגיש שחרור פושט באבריה. ופתע, כך סיפרה לי באוטובוס בעוד דמעות חמות בעיניה, היא ראתה כמתוך חיזיון גלי אור כחולים בוקעים מהציפון הקדוש וחודרים אל תוכה פנימה, היא הרגישה בחוש כיצד הם עושים סיבובים אדירים במוחה ומרפאים אותה לחלוטין.

המשך-

אל תתקפי את עצמך!

לאחרונה השתתפתי בסעודת הוּדִיה מרגשת של חברה יקרה שבנה היה בסכנת חיים ממשית ובחסידי שמיים הבריא מעל לדרך הטבע ובניגוד לתחזיות הרופאים. האב נשא דברים מרגשים וכדרכו של עבד ה' המתבונן ב"שכל" של כל דבר זכה לחיזוק עצום אותו הוא מעביר לכולנו.

נד י ר וכך מספר אבי הבן: "בעקבות סיבוך רפואי אצל בני בן החמש, שהתחיל בוירוס פשוט של דלקת גרון ומשם הסתבך למצב של סכנת חיים, מצאתי את עצמי בטיפול נמרץ עם ילד שנלחם על חייו. הנשימה נחלשה, הדופק ירד, לחץ הדם אף הוא ירד... בקיצור הדבר הכי נורא שאבא יכול לחוות. יחד עם "הביקורת הבונה" של הצוות הרפואי על תפקודי בתור אבא, התעורר בי "בית דין" שלם לעשות חשבון נפש על מה ולמה נענש בני בעבור עוונותיי. ניסיתי לנערם מעליי בטענות ש"לא יומתו בנים על אבות" וכדו' אבל כל זה לא הועיל.

כך התהלכתי בערך יומיים בבית הרפואה בהרגשה שעוונותיי גרמו למצבו של בני. הפשפוש במעשי הביא אותי למצב קשה כל כך של שנאה עצמית, הרגשתי שאני לא יכול יותר וחיפשתי בתוכי התחזקות.

זכינו ברוך ה' שר' נתן השריש בנו דעת אמיתית איך לעבור את מה שצריך לעבור. ואז נזכרתי בדיבור שלו שלא דנים דינים בלילה. דהיינו כשאדם בצרה הוא לא יכול לדון או לברר שום בירור אמיתי. הכל בבחינת "אנשי דמים ישנאו תם" שטיפת הדמים מעקמת את שכלו הישר. התבוננתי בסיבוך של בני שרק אחרי יומיים הבינו הרופאים מהו, מדובר בתופעה נדירה שבה המערכת החיסונית תוקפת את הגוף במקום להגן עליו.

ראיתי מיד איך מחלתו של בני משקפת לי את עצמי. במקום לחזק את עצמי אני תוקף את עצמי. עשרה ניסיונות התנסה אברהם אבינו. האם הוא "ירד" על עצמו כשהוא יצא מחרן? האם הוא האשים את עצמו בכל דבר? האם יצחק אבינו היה עצוב כשפשט את צווארו בעקידה? האם יעקב אבינו חשב שמגיע לו להיות עבד של לבן כל החיים? לא נראה לי. נראה לי שהם התחזקו, והתחזקו הרבה.

התחלתי להגיד לעצמי דיבורים טובים. "אתה אדם טוב, אתה אבא טוב. הילדים שלך זכו בך, אתה גיבור. תחזיק מעמד. זהו ניסיון שבא להרים אותך. וכל מה שאתה מרגיש דין על עצמך זה לא נקרא "לפפוש" זה נקרא "סטרא אחרא", עצבות, וה' יתברך שונא אותה.

כך ברוך ה' חזרה לי התקווה ללב. האמנתי מיד שה' עמי ויכולתי להתפלל מעומקא דליבא לישועה. כמו שאומר רבנו הק' בפרוש בתורה רפ"ב - שכשאדם רואה שכולו נגוע, כולו רע, יחפש ויבקש בעצמו איזו נקודה טובה ועל ידי זה יוכל להתפלל. תפילה אמיתית מתוך אהבה ושמחה כמו שכתוב: "אזמרה לאלוקי בעודי" - בעוד מעט טוב שיש בי, שנשאר בי, אחרי שדרכתני ורמסתי את עצמי בכל מיני דינים וחשבונות. על ידי הטוב הזה אוכל להתפלל. רק על ידו.

את המסר הזה, אותו שלח לי הקב"ה באהבתו אליי, אני רוצה להעביר גם לכם..."

אני מהרהרת לי בכל אותם הניסיונות בהם אנו מתנסות מידי יום. יש ניסיונות "פשוטים" ויומיומיים וישנם ניסיונות יותר קשים, בהם נדרשת כמות גדולה של התחזקות. מה אני עושה שם? האם אני מתחזקת במחשבות טובות שנותנות כוח, מרפאות, מקרבות? או ח"ו תוקפת ומחלישה את עצמי?

שנזכה כולנו להשתמש במערכת ההגנה הפנימית הטבועה בנו כדי להילחם אך ורק באויבי הנפש המאיימים עליה בכל רגע. אשר כל מטרתם היא רק לייאש, להפיל ולרחק. ושנתחבר תמיד למקור פנימי של כח, אהבה וחמלה עצמית.

"הרגשתי חדשה", מספרת, "בריאה לחלוטין, אי אפשר להסביר את זה". אחר נשאבה אף היא, איך אפשר שלא, לתוך הצחוק האדיר... חצי שעה הן צחקו שם, כולן. לסופה, הכריזה רחל את המסקנה המתבקשת: "אני הבנתי! אני הבנתי! אני נשארת כמו שאני, תאהבו אותי או לא תאהבו אותי, אני נשארת אני!", וכולן, שכלל לא דימו להחליף את רחל במישהי אחרת, הצדיעו לה יחדיו: "איך כמוך רחל!".

בבדיקות שערכה רעות זמן קצר לאחר הנסיעה התברר הנס הגדול. אכן רעות חזרה מהמסע בריאה ושלמה, נקיה לחלוטין מהמחלה הנוראה. עוד זכיתי להיות איתה בקשר כמה שנים לאחר מכן. בנסיעה אחרת ראיתי אף את גב' רחל. מבוגרת יותר, נושאת את אותם סלים עמוסי כל טוב. מארגנת הפרשת חלה, מברכת ומבטיחה ישועות מכל הלב לכל המזדמן, בדיוק כמו תמיד.

ואת הכוח הזה, להיות אנחנו עצמנו, אמיתיים וטובים יותר מקבלים אצל הצדיקים. כשזה קורה, כל הישועות נמשכות ממלא. הלוואי ונזכה לבוא אליהם ולהשיל מעצמינו את כל הקליפות והחסמים. אמן!

לפרטים על נסיעות לאומן, ניתן לפנות לגב' ציפורה פלדמן בפל': 052-7142147

שיר מעשייה ליל

עֲנֵה הַתָּם וְאָמַר לְהַחֲכֵם: מִי יִתֵּן, שֶׁתָּבוֹא אֶתְּךָ עַל מַדְרָגָה שְׁלִי! כִּי הֲלֹא מֶה אֶתְּךָ? - אִישׁ מְשֻׁנֵּעַ!

על אף ש'יגע

בהצלחה כמו לא נגע

אך בו האשר נגה

הזהו איש משגע?

במקשול דרך סוגה

וסביבי בחוגה

משהו בתוכי נרגע

האם בתם קצת אגע?

כְּשִׁיצָא הַשׁוּעַל

מִבֵּית קָדְשֵׁי קְדָשִׁים

רְבִי עֲקִיבָא צוֹחֵק

אֶל מוֹל דְּמַעוֹת חֲכָמִים

אֶל מוֹל חֲרָבָן וְאַבְדוֹן

וּבְחַיִּי מוֹל כְּשִׁלּוֹן

פְּחוֹת לְהַקְשִׁיב לְעוֹלָם

לְהִיּוֹת אַחַת מוֹל כְּלָם

לְבוֹא עַל זוֹ הַמַּדְרָגָה

בְּתַמִּימוֹת וּבְשִׁמְחָה!!!

